

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2018, č. j. MV-15709-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2020, č. j. 31 A 52/2018 - 124, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná nadepsaným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 11. 2017 vydané pod č. j. OAM-122506-13/MC-2017, kterým byla mu nebyla prodloužena platnost pobytové karty rodinného příslušníka občana EU dle § 87p odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, neboť měl narušit závažným způsobem veřejný pořádek, což je důvodem pro ukončení jeho přechodného pobytu na území České republiky uvedeným v § 87f odst. 3 písm. d) téhož zákona, a kterým byla dále stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[4] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel uvedl, že na území České republiky žije nepřetržitě 26 let, má zde vytvořené trvalé rodinné, životní a soukromé zázemí. 25 let žije ve společné domácnosti se svou manželkou D. D., se kterou mají syna J. M. (nar. X) a od roku 2016 vychovávají a společně pečují o nezl. R. Š. (nar. X), který byl

20. 5. 2020 rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov č. j. Nc 113/2019 - 83 svěřen do péče manželce stěžovatele. Se stěžovatelem si nezletilý vytvořil silné citové pouto. V zemi původu nemá žádné zázemí ani majetek. Jeho rodina žije ve Španělsku. Rodina by za ním nemohla odcestovat do země původu.

[5] V případě nuceného opuštění České republiky by stěžovatel navíc neměl možnost v předmětném řízení vystupovat osobně a být v kontaktu se svou právní zástupkyní a udělovat ji pokyny v rámci právního zastoupení, bylo by tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces, což by pro něj znamenalo značnou újmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a ze dne 23. 8. 2016, č. j. 5 Azs 174/2016 - 20).

[6] Závěrem stěžovatel konstatuje, že i krajský soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek.

[7] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Jde o institut výjimečný, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 - 115).

[8] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje, a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[9] Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci a z obsahu spisového materiálu.

[10] Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[11] Z výše uvedených tvrzení stěžovatele i z obsahu soudního spisu soud dovodil, že újma hrozící stěžovateli je skutečná a intenzivní. Krajský soud k tomu správně uvedl, že

bezodkladný výkon rozhodnutí je způsobilý intenzivně zasáhnout do práv osob, které se stěžovatelem žijí ve společné domácnosti a do jeho práva na rodinný život. Vycestování stěžovatele totiž nepochybně velmi silně zasahuje do soukromé a zejména do rodinné sféry cizince. Z rozsudku Okresního soudu Brno-venkov je patrné, že nezletilý R. Š., o nějž stěžovatel společně s manželkou pečují, je školou povinný a žije v domácnosti závislé i na výdělcích stěžovatele a finanční podpoře jeho rodiny (na manželku jsou vedeny četné exekuce). Ke svěření do péče přitom došlo i pro hmotnou nouzi spojenou s nemožností poskytnout nezletilému adekvátní péči (srov. bod [10] rozsudku okresního soudu). Neudělením odkladného účinku by byl stěžovatel nucen vycestovat z území České republiky, což by se zjevně negativně projevilo v rodinném zázemí nezletilého, jehož zájmy s ohledem na zásadu nejlepšího zájmu dítěte, je nutné zohlednit i v tomto řízení. Zdravotní stav manželky stěžovatele nebyl v poslední době stabilní, což v kombinaci s epidemiologickou situací a vládními opatřeními souvisejícími s pandemií viru SARS CoV-2 (nutnost domácího vyučování dětí školou povinných, horší dostupnost lékařské péče apod.) je taktéž důvodem pro celkové převážení stěžovateli hrozící újmy nad ostatními zájmy posuzovanými v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Podstatné je i to, že újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by mohl představovat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily.

[13] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný zájem související s pobytem cizinců na území České republiky, který v minulosti spáchal trestnou činnost, a byla mu pravomocně uložena povinnost vycestovat. Nevycestování se tak negativně projeví toliko v tom, že zde bude cizinec pobývat bez pobytového oprávnění. V daném případě však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 4 Azs 69/2020 – 30).

[14] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

[15] K porušení práva na spravedlivý proces soud uvádí, že rozhodovací praxe týkající se návrhů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v cizinecké nebo azylové agendě odůvodněných zejména možným dotčením procesních práv sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nedávném usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38. V citovaném usnesení uvedl, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepostačuje pouze v obecné rovině vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nebo jeho právo být v kontaktu se

svým zástupcem, pokud k tomuto tvrzení nepřistoupí další důvody či individuální okolnosti soudního řízení v dané věci. V nyní řešeném případě však stěžovatel takové důvody ani specifické okolnosti v návrhu na přiznání odkladného účinku nepředestřel. Stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že pro výkon práva na spravedlivý proces je jeho osobní přítomnost opravdu stěžejní. Tomuto důvodu pro přiznání odkladného účinku soud nepřitakal.

[16] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu